

ges for, at Veiene og da navnlig Hovedveiene ere farbare snarest muligt. Det, jeg saaledes har havt at bemærke, er jo imidlertid kun Enkeltheder; i det Hele og Store tror jeg, at vi maa være den høitærede Indenrigsminister meget taknemmelige for, at han har forelagt dette Lovforslag, hvorved man kan have Udsigt til at komme til en klarere og bedre Ordning af dette praktiske Forhold.

Ordføreren: Jeg er ganske enig med det ærede kongevalgte Medlem, der nu satte sig (Steffensen), i, at man kan være tilfreds med, at der gjøres et alvorligt Forsøg paa at faae denne Sag ordnet samlet og paa at faae Bestemmelser, som kunne være baade klarere og saaledes indrettede, at de kunne blive nogenlunde tidsvarende, thi der er ikke Spor af Tvivl om, at der i de gamle Bestemmelser, i Reglementet af 1799 og i den senere Lov af 1858, er Udskilligt, som ikke ganske svarer til Forholdene, som de have udviklet sig efterhaanden. Da jeg jo vistnok tør forudsætte, at det er en Sag, der vil blive nærmere prøvet i et kommende Udvalg, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Enkelthederne i de foreslaaede Paragrafer. Det forekommer mig, at det sidste Stykke af Lovens § 1 er noget uheldigt affattet. Der gjøres jo nemlig ved § 1 den temmelig betydelige Forandring i det nu Bestaaende, at efter § 1 skal enhver enkelt Kommune holde sine egne Veie ryddelige, hvorimod det hidtil har været saaledes og er saaledes endnu, at Kommuner, hvorigjennem der gaar offentlige Landeveie, kunne i adskillige nærmere bestemte Tilfælde faae Hjælp fra fremmede Kommuner, hvorigjennem der ikke gaar nogen Landevei. Denne Bestemmelse foreslaas nu hævet her, og deraf vil saa den ganske naturlige Følge blive, at der i adskillige Kommuner vil blive paalagt Kommunens Beboere en større Snekastningsbyrde, end de hidtil have havt. Nu tilføies der rigtignok i Slutningen af Paragrafen, at Amtsraadet kan tilstaa Kommuner, hvorigjennem der løbe offentlige Landeveie, naar disse have en uforholdsmæssig Udstrækning, Hjælp af Amtsrepartitionsfondene. Men jeg tror ikke, at denne Bestemmelse er fyldestgørende. For det Første er det aldeles ikke afgjørende, at en Kommune skal have et langt Stykke Landevei for at være overbebyrdet med Snekastning. Det er jo ærede Medlemmer særdeles vel bekendt, at der i den Henseende er overordentlig stor Forskjel i de forskjellige Kommuner, idet een Kommune kan have adskillige Mil af de offentlige Landeveie og desuagtet have en meget

ringe Byrde med Hensyn til Snekastningen, medens andre Kommuner paa den anden Side kunne have et temmelig kort Landeveistykke og dog alligevel have en stor Snekastningsbyrde hvilende paa sig. Det beror jo saa overordentlig meget paa Naturforholdene, om der er Bakker, Dale og Gjennemføringer o.s.v. Jeg tror derfor, at hvis man skal gaa over til, hvad jeg for min Person ikke har Noget imod, at hver Kommune skal holde Veiene ryddelige indenfor sine Grændser, maa man gaa ogsaa til en Bestemmelse om, at saadanne Kommuner, hvorigjennem der gaar offentlige Landeveie, navnlig saadanne Landeveie, hvorpaa der besørjes Person og Pakkepost, ubetinget bør have Tilskud af Amtsrepartitionsfondene. Der er jo nemlig, ogsaa navnlig i vore Dage, meget stor Forskjel paa Byrden ved at holde Landeveiene ryddelige for Sne i de forskjellige Kommuner, alt efter den Brug, man gjør af Landeveiene. Hvor man har anlagt Jernbaner, der løbe nogenlunde langs med de gamle Landeveie, der ere jo disse Landeveie med Hensyn til Snekastningsbyrden i Grunden ikke synderlig Under end andre offentlige Biveie i Kommunen. Men hvor man derimod endnu benytter de gamle Landeveie og ikke har andre Veie til den kongelige Post, der er det jo i mange Tilfælde meget vanskeligt med Hensyn til Snekastningen, og jeg tror, at saadanne Kommuner ikke blot bør have et bestemt Tilskud om, at de mulig kunne faae Tilskud, men en bestemt Ret til at kræve det, da man ellers aldeles bestemt vilde lægge en Byrde over paa mange Kommuner, som de ikke hidtil have havt. Med Hensyn til § 3 deler jeg i meget Anskuelse med det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen). Jeg tror dog for Resten, at det maa indrømmes, at theoretisk set er det ubetinget rigtigt, at man i Kommunerne gaar over fra Naturalarbeide til at lade Arbeidet udføre for Penge. Thi det er vistnok en Erfaring, som ærede Medlemmer, der bo paa Landet, have gjort, at dersom der er noget Arbeide, hvor der sløses med Tiden, da er det Snekastningsarbeidet. Der er derfor vistnok ingen Tvivl om, at i de fleste Tilfælde vil mindre end det halve Mandskab kunne gjøre Arbeidet færdigt i lige saa lang Tid, som det nu tager. Det tror jeg ikke, at der er nogen Tvivl om. For saa vidt er det aldeles rigtigt fra Theoriens Side set, at det vil være naturligt i de allerfleste Tilfælde at gaa fra Naturalarbeide til Arbeidets Udførelse ved leiede Folk eller dets Besørgelse paa anden Maade. Men der vil maaske i mange Tilfælde blive den praktiske Vanskelighed derved, at Pengene just ikke sidde saa meget i vore